

GHÉ THĂM BLOG CỦA THẦY CÔ TRONG NGÀY NHÀ GIÁO

Cũng c

Cũng chọn font nền xanh đỏ, cũng làm avatar, tạo album ảnh và viết những lời tâm sự với đầy đủ mọi cung bậc cảm xúc... nhiều giáo viên đã không chịu thua kém học trò trong "cuộc chơi công nghệ". Họ tìm đến blog như một cách làm mới mình hoặc đơn giản chỉ là để tự chủ trong không gian riêng.

Vào một buổi chiều đẹp trời cách đây 6 tháng, nữ giảng viên ngoại ngữ của Học viện Ngân hàng, Phân viện Bắc Ninh Trương Thị Thùy Giang tình cờ có được đường link dẫn tới blog của Joe. Và thế là cô giáo này đã mất cả buổi chiều hôm đó "chu du từ nhà nọ sang nhà kia" để rồi đi đến quyết định... "xây một cái" làm của riêng. "Là giáo viên tiếng Anh, lại biết về vi tính nên tôi chẳng gặp khó khăn gì khi tự tạo blog. Đây là thế giới để tôi refresh mình", cô giáo Giang tâm sự. "Trước đây, suốt ngày cứ mãi miết với công việc, con cái, gia đình, nên quên mất bản thân, quên luôn cả phần tâm hồn trong khi chồng cũng bận bịu, có khi cả tuần mới nói chuyện tâm tình với nhau. Từ khi tạo blog, tôi đã nhận được sự sẻ chia rất nhiều từ bạn bè trên Yahoo 360 này".

"Góc nhà riêng trên mạng" của cô giáo Trương Thị Thùy Giang. Ảnh: VNE.

Cô giáo của Học viện Ngân hàng đã phải tận dụng triệt để thời gian có được để dành cho blog. Vì còn lên lớp, chăm con, việc nhà... nên lúc nào cô cũng phải "căn ke" giờ giấc. "Chồng tôi rất tôn trọng sở thích của vợ, coi đó là thế giới riêng để tôi vầy vùng. Có khi tôi đang hứng viết, chàng còn tình nguyện chơi với con, ru con ngủ cho tôi ngồi blog nữa", giáo viên tiếng Anh mê web cá nhân kể lại.

Cô Giang cũng khoe đã tự tay tạo cho con gái bé bỏng 26 tháng tuổi của mình một blog riêng với mơ ước khi lớn lên, cô bé sẽ cảm nhận tuổi thơ ngọt ngào thông qua hình ảnh, câu chuyện ngộ nghĩnh hay những đoạn video clip do mẹ đưa lên.

Với giao diện màu đỏ rực trẻ trung, "điền trang online" của cô giáo Trương Thị Thùy Giang đầy ắp hình ảnh gia đình, con gái và bạn bè cùng những tâm sự, nghĩ suy nhiều cảm xúc của chủ nhân. Cô cho biết học sinh của mình cũng thường xuyên ghé vào đây. "Tôi thực sự muốn trở thành một người chị gái của học trò. Nhưng không phải chuyện gì cô - trò cũng nói thẳng được với nhau. Và blog là trung gian đấy. Ở đây, tôi luôn nhận được tâm sự, chia sẻ của họ và bản thân cũng nói được với các em những điều mình nghĩ, trải qua", cô Giang chia sẻ.

Tuy nhiên, không phải ai cũng có quan điểm như vậy, một giảng viên trường cao đẳng dân lập Công nghệ thông tin TP HCM mang nick Leo lại hạn chế mời hay chấp nhận sinh viên đến thăm "nhà ảo". "Đúng là ở blog, giáo viên và học trò có vẻ gần gũi và thân thiết hơn. Nhưng riêng tôi lại nghĩ blog là chốn rất riêng tư. Chỉ một số người bạn thực sự thân thiết, tôi mới có thể chia sẻ tất cả. Có những bí mật sinh viên của mình không nên biết thì hơn", Ms Leo nói.

Một góc giao diện blog của Ms Leo. Ảnh: VNE.

Trên web cá nhân, Ms Leo viết những suy nghĩ về cuộc sống, bạn bè, gia đình, công việc... và giao lưu với các blogger bằng những comment (bình luận). "Khi nào bận thì tôi không viết entry mà 'chạy sang nhà người khác' đọc, chia sẻ với những entry mới của họ. Lâu dần nghiện blog lúc nào chẳng hay. Ngày nào cũng phải lướt đi lướt lại vài lần", giáo viên trường Công nghệ thông tin thổ lộ.

Có nhiều giáo viên, do sinh viên, học sinh mời mọc, "ép uống" quá mà làm blog giao lưu để rồi cũng bị hấp dẫn bởi không khí thoải mái, tự do trong môi trường ảo. Có thầy, cô trên lớp hay giảng đường thì nghiêm khắc nhưng lại trở nên vô tư, thân thiết và dịu dàng hơn bao giờ hết khi ở blog. Có thầy dạy ngành kỹ thuật nhưng lại thể hiện là một người rất yêu thơ với tâm hồn lãng mạn nơi không gian ảo.

Tuy nhiên, cũng có người nhận thấy "ma lực" của môi trường mạng không chỉ cho mà cũng lấy đi điều gì đó. Trên blog của mình, thầy giáo Bùi Việt Dũng, Đại học Kiến trúc Hà Nội, luôn có câu

tuyên ngôn: Tôn trọng sự riêng tư và quan điểm cá nhân của người khác. Tự chủ trong không gian của mình. Nhưng lực hấp dẫn của blog đã khiến người thầy giáo tài hoa mang phong cách ngẫu, chịu chơi nhưng thâm trầm và sâu sắc này không thể tự chủ, cứ mãi miết đến quên mình... để một ngày ông chợt nhận ra còn nhiều thứ khác nữa ở thế giới thực tại. Rồi thầy Bùi Việt Dũng thú nhận và bộc bạch: Blog cho tôi những người bạn, những niềm vui và những nỗi đau, nhưng cũng tước bỏ đi của tôi thói quen lao động sáng tạo. Củ Ấu méo nhưng bù, trái Bồ hòn tròn lại đấy! Đã đến lúc phải chia tay... Giữ đúng lời hứa, tôi sẽ không bao giờ đóng blog của mình. Tôi sẽ quay lại thường xuyên gặp gỡ bạn bè, nhưng tôi sẽ không nói gì nữa. Các bạn năng qua lại nhé, hãy để lại những mẫu giấy nhắn nhủ rằng bạn đã vào, và đã thăm căn phòng lạnh lẽo này, đã thắp lên một ngọn nến và đã nhẹ nhàng khép cửa đi ra, để tôi cảm thấy ấm lòng vì bạn bè vẫn ở bên tôi.

Nguyễn Hằng